

Bibelstudie over Markus-evangeliet

www.vivit.dk/bibelstudie. Martinskirken og Gratiakirken, 2021. Pastor Leif G. Jensen

Markus 1,1-13: Begyndelsen på evangeliet

Markus 1,1: Begyndelsen på Evangeliet

^{D92} **Mark 1:1** Begyndelsen på evangeliet om Jesus Kristus, Guds søn.

Første bibelstudie, Markus 1,1-38.

21. marts 2021

Vers 1: "Begyndelsen på evangeliet om Jesus Kristus, Guds Søn."

Hvis dette en overskrift til hele evangeliebogen, er bogen fortællingen om Evangeliets begyndelse. Evangeliet er altså vidnesbyrdet om, at Jesus Kristus er Guds Søn, som kommer til os.

Første del: Gennem sine undergerninger og forkyndelse opretter han Guds rige hos os. (1,13-8,26).

Andel del: Derpå forkynder han, at han skal lide meget ondt, dø og opstå (8,27-10,52).

Tredje del: Højdepunktet er, at han lider, dør og opstår og således bliver vores Frelser (11,1-16,14).

Det er evangeliets begyndelse.

Fortsættelsen er evangeliets forkyndelse i verden og hos os. Markus fortæller om denne fortsættelse i bogens slutning, 16,15-20.

Men vers 1 kan også forstås som overskrift over Markus 1,2-13. Og da er meningen den, at evangeliet begyndte med Johannes døbers forkyndelse, Jesus' dåb og fristelsen i ørkenen.

Det er evangeliet om "Jesus Kristus, Guds Søn". Evangeliet er budskabet om en person, hvem han er for os, og hvad han har gjort for os. Evangeliet er derfor ikke en lovbog, som instruerer os i, hvordan vi skal leve for at blive frelst. Men budskabet om ham, som er menneskenes Frelser. Jesus betyder "frelser". Kristus betyder "den salvede". Og Guds Søn betyder, at han har sit udspring i Gud selv, Fader, Søn og Helligånd.

I evangeliebogen nævnes, at Jesus er Gud søn her i vers 1 og i vers 11, hvor Faderen siger det om sin søn: "Du er min elskede søn".

I 1,25 er det urene ånder, som bekender, hvem Jesus er. Og i 3,11: *Ånden råbte: Du er Guds søn.* I 5,7 kalder den onde ånd Jesus for "den Højestes søn."

Disciplene hører vi ikke sige, at Jesus er "Guds søn". Men i 15,39 bekender en romersk officer, at Jesus er Guds Søn. Faderen, onde ånder og en hedensk officer.

Dog hører vi disciplene bekende, at Jesus er "Kristus". Og det er det samme som at han er "Guds Søn." Apostlen Peter bekender i 8,29: "Du er Kristus". Og i 9,41 bruger Jesus betegnelsen "Kristus" om sig selv. "I hører Kristus til".

Desuden hører vi, at dem, der forhører Jesus før korsfæstelsen, kalder ham Kristus.

Markus 1,2-8: Johannes Døber, den sidste store profet i den gamle pagts tid, baner Herrens vej, vejen for Jesus Kristus, Guds Søn.

² Som der står skrevet hos profeten Esajas: Se, jeg sender min engel foran dig, han skal bane din vej.

³ Der er en, der råber i ørkenen: Ban Herrens vej, gør hans stier jævne!

⁴ -- således trådte Johannes Døber frem i ørkenen og prædikede omvendelsesdåb til syndernes forladelse.

⁵ Og hele Judæa og alle Jerusalems indbyggere drog ud til ham, og de blev døbt af ham i Jordanfloden, idet de bekendte deres synder.

⁶ Johannes gik klædt i kamelhår og havde et læderbælte om livet, og han levede af græshopper og vildhøning.

⁷ Og han prædikede: «Efter mig kommer han, som er stærkere end jeg, og jeg er ikke værdig til at bøje mig ned og løse hans skorem.

⁸ Jeg har døbt jer med vand, men han skal døbe jer med Helligånden.»

Markus 1,9-13: Jesus døbes til sin gerning og føres ud i sult og fristelse

⁹ I de dage skete det, at Jesus kom fra Nazaret i Galilæa og blev døbt af Johannes i Jordan.

¹⁰ Straks da han steg op af vandet, så han himlene flænges og Ånden dale ned over sig som en due;

Vers 2-3: Som der står skrevet hos profeten Esajas: Se, jeg sender min engel foran dig, han skal bane din vej. Der er en, der råber i ørkenen: Ban Herrens vej, gør hans stier jævne!

Evangelisten viser os, evangeliet har sit udspring i Guds løfter i Gamle Testamente. Evangeliet om Jesus Kristus, Guds søn, er fortællingen om, at Herren kommer. Når Jesus kommer, er det Herren, der kommer. "Herren" er Guds navn i Gamle Testamente. Jesus er Herren.

Johannes døber trådte frem i ørkenen ved Jordanfloden. Se på kortet over Israel på Jesu tid. Stedet var enten oppe ved Galilæa, hvor Genesaret sø gav vand til Jordanfloden, eller det var i flodens nederste del. At det måske var i nederste del antydes, når der står *at hele Judæa og alle Jerusalems indbyggere drog ud til Johannes og de blev døbt af ham i Jordanfloden.*

Her begynder evangeliet i menneskers liv, når de hører Johannes' prædiken og omvender sig.

Markus nævner Johannes døbers forkyndelse. Den handler om "ham, som kommer efter" Johannes og "er stærkere". Og han peger på den dåb, som Jesus skulle døbe med efter pinse. Dåb med Helligånden.

Prædikenen er: "omvendelsesdåb til syndernes forladelse." Bemærk: Omvendelsen er en omvendelse til syndernes forladelse, til tilgivelsen. Altså ikke en omvendelse til gode gerninger, men til tilgivelse.

Det er sandt, at gode gerninger vokser frem hos den, som er blevet tilgivet. Men ikke som en forudsætning for eller som en del af frelsen. Hvis omvendelsesdåb havde været til et nyt liv med gode gerninger, ville den ikke kunne redde os. Men nu er det omvendelsesdåb til tilgivelse. Derfor kan alle syndere være med. Skriften siger jo også, at hvor synden blev større, der blev nåden endnu mere overstrømmende rig (Romerbrevet 4). Derfor er det et evangelium og en gave at vi kan vende os til Guds tilgivelse.

Det er Skriftens vidnesbyrd om frelsen. I Apostlenes Gerninger hører vi også apostlen Peter prædike på samme måde om omvendelse og dåb: «Omvend jer og lad jer alle døbe i Jesu Kristi navn til jeres synders forladelse, så skal I få Helligånden som gave. (ApG 2,38). Evangeliet gives uden betingelser. Kræver hverken forbedring eller gode gerninger, men er intet andet end gave til de skyldige: "til jeres synders forladelse, så skal I få Helligånden som gave."

Vers 9-11: Nu fortæller evangelisten, at Jesus drog fra Nazaret i Galilæa til Jordan. Enten i ved Jordans nordlige eller sydlige del. Og han blev døbt af Johannes.

De andre evangelister, Matthæus, Lukas og Johannes, er mere udførlige og fortæller mere om omstændighederne. Her får vi kun det vigtigste at vide: At Faderen talte og Helligånden dalede ned som en due. Og Guds Søn var i flodens vand. Den treenige Gud åbenbarer sig for os ved Jesu dåb.

<p>¹¹ og der lød en røst fra himlene: «Du er min elskede søn, i dig har jeg fundet velbehag!»</p> <p>¹² Straks efter drev Ånden ham ud i ørkenen.</p> <p>¹³ Og i fyrre dage var han i ørkenen og blev fristet af Satan; han levede blandt de vilde dyr, og englene sørgede for ham.</p>	<p>Umiddelbart derefter førte Ånden Jesus ud i ørkenen, hvor han var i 40 dage og blev fristet af Satan. Faderen sørgede for ham ved sine engle.</p> <p>Gud sender sin søn for at han skulle ydmyges. Sønnen lod sig føre i lydighed. Det var ikke Satan, som førte ham, men Ånden. Det var Guds vilje, at han skulle lide sult og fristelse. Han lod sig føre dybt ind i vores menneskeliv. Evangeliet slutter jo også med, at han dør på korset og bliver begravet. Der, i lidelse og død, bliver han vor Herre og Frelser.</p> <p>Her i ørkenen møder han den Onde og det onde. Det er et varsel om, hvad der kommer senere i Markus-evangeliet, nemlig en konfrontation og et fjendskab, en dom og en befrielse og frelse. Det kommer, hvor Jesus møder den Onde. Og vi mærker, at Jesus holder ud. Han blev "fristet i alle ting, ligesom vi, dog uden synd" (Hebr 2).</p>
<p>1. del: Markus 1,14-8,26: Jesus er Guds Søn – bevidnes i forkyndelse og undergerninger – skaber tro og vækker modstand</p>	<p>Den profet, som havde forkyndt omvendelse til syndernes forladelse, var blevet sat i fængsel. Det var situationen, da Jesus begyndte sin gerning.</p> <p>Det fortæller os noget om, at der nu kan forventes fjendskab og modstand også imod Jesus. Evangeliet bliver ikke nogen let historie om jordisk lykke.</p> <p>Efter at Johannes var fængslet, sagde Jesus ikke: "Så trækker jeg mig. Jeg skal ikke have samme skæbne". Nej, han prædikede Guds evangelium. Han forkyndte, at Guds rige var kommet nær. Og han forkyndte ligesom Johannes: "Omvend jer og tro på evangeliet!"</p>
<p>Markus 1,14-15: Sammenfatning af evangeliets forkyndelse</p> <p>¹⁴ Efter at Johannes var blevet sat i fængsel, kom Jesus til Galilæa og prædikede Guds evangelium</p> <p>¹⁵ og sagde: «Tiden er inde, Guds rige er kommet nær; omvend jer og tro på evangeliet!»</p>	<p>Når vi møder vanskeligheder som kristne, må vi som Jesus holde fast ved det, Gud har sagt til os i vores dåb: nemlig at vi er hans kære børn. Og vi kan stole på, at vor Fader vil sørge for os i ørkenen, ligesom han sørgede for sin egen kære søn. Vi kan leve i frimodighed og tillid til, at Gud sørger for os, også når vi møder fjendskab og modstand som kristne.</p> <p>"Tiden er inde". På græsk "Tiden er opfyldt". Billedet er et glas, der fyldes. Gud talte mange gange og på mange måder gennem profeterne. Men nu ved dages enden taler han ved sin egen søn. (Hebr 1,1-3). Han forkynder, at Guds rige er nær. Det siger han, fordi han er kongen. Og hvor kongen er, der er kongeriget.</p> <p>Jesus forkynder det samme, som Johannes forkyndte: Omvend jer, for Guds rige er kommet nær. Omvend jer i tro på mig. Omvendelsen er en gave, fordi Jesus er der, hvor evangeliet bliver forkyndt.</p>
<p>Markus 1,16-20: Jesus kalder sine første disciple</p> <p>¹⁶ Da Jesus gik langs Galilæas Sø, så han Simon og Andreas, Simons bror, i færd med at kaste net i søen; for de var fiskere.</p> <p>¹⁷ Jesus sagde til dem: «Kom og følg mig, så vil jeg gøre jer til menneskefiskere.»</p>	<p>Her kalder Jesus sine fire første disciple, to brødrepar. Simon og Andreas og Jakob og Johannes. De nævnes igen og igen som nogle af dem, der får en særlig opgave. Han tog tre af dem med ved flere lejligheder. Johannes er den apostel, som skrev Johannes-evangeliet, tre breve og Åbenbaringen. Jakob, hans bror, blev den første apostel, som døde for troens skyld (ApG 12). Simon var den apostel, som senere fik tilnavnet "Peter". Markus 3,16. I Markus-evangeliet nævnes også "Simon den spedalske" og "Simon af Kyrene".</p>

¹⁸ Og de lod straks garnene være og fulgte ham.

¹⁹ Da han gik et stykke videre, så han Jakob, Zebedæus' søn, og hans bror Johannes i båden i færd med at ordne garnene.

²⁰ Straks kaldte han på dem, og de lod deres far Zebedæus blive tilbage i båden sammen med daglejerne og fulgte ham.

Markus 1,21-38: Et døgn i Jesu liv

²¹ Så kom de til Kapernaum. Da det blev sabbat, gik han straks ind i synagogen og underviste.

²² Og de blev slået af forundring over hans lære; for han lærte dem som en, der har myndighed, og ikke som de skriftkloge.

²³ Netop da var der i deres synagoge en mand med en uren ånd, og han skreg:

²⁴ «Hvad har vi med dig at gøre, Jesus fra Nazaret! Er du kommet for at ødelægge os? Jeg ved, hvem du er: Guds hellige!»

²⁵ Men Jesus truede ad ånden og sagde: «Ti stille, og far ud af ham!»

²⁶ Den urene ånd rev og sled i ham, gav et højt skrig fra sig og fór ud af ham.

²⁷ De blev alle sammen så forfærdede, at de sagde i munden på hinanden: «Hvad er dette? En ny lære med myndighed! Selv de urene ånder befaler han over, og de adlyder ham!»

²⁸ Og rygtet om ham kom straks ud overalt i hele Galilæa.

Disse fire apostle var fiskere. De fiskede i Genesaret. En stor sø. Ligeså lang, som Storebælt er bred, og lige så dyb som Storebælt på det dybeste.

Evangelisten Markus fortæller nu om et døgn i Jesu liv. *Da det blev sabbat, gik han straks ind i synagogen og underviste.*

Synagoge betyder "forsamlingshus", "et sted, hvor man gå hen og er sammen". Jøderne holdt sabbatten hellig og lyttede til Moses og profeterne hver sabbat. Her kom de fleste af Kapernaums indbyggere.

Synagoge betyder "forsamlingshus", "et sted, hvor man gå hen og er sammen". Jøderne holdt sabbatten hellig og lyttede til Moses og profeterne hver sabbat. Her mødte Jesus dem.

"Straks". Man mærker energien. Hvad skulle sabbatsdagen bruges til andet end at samles i byens "kirke", hvor man kunne lytte til oplæsningen af Moses og profeterne. Her blev Skriften også udlagt. Og man bad bønnen i Salmernes Bog.

Skriv "søndagen" ind i sabbattens sted. Du vågner. Det er søndag morgen. Hvad skal dagen bruges til? Jo, til at høre Guds ord, til at tage imod Guds åbenbaring om Jesus Kristus. Til at vokse i tillid til Jesus Kristus i fællesskab med din menighed. Lad energien i det lille ord "straks" sive ind i dine tanker og fyld dig med motivation. Bed for din menighed og for dem, som skal læse Skriften op for dig og de andre. Bed til Gud for ham, som skal prædike og uddele Herrens legeme og blod i nadveren. Det blive ren god søndag.

Kapernaum lå på den nordlige side af Genesaret sø. En by med handel og fiskeri. Det var der, Jesus havde hjemme (se Markus 2,1).

Jesus gik ind i synagogen og underviste. Og folk blev slået over hans lære, fordi han lærte med myndighed. Den myndighed havde de ikke mødt i de skriftkloges undervisning. Hvad var forskellen på dem og ham? Hvad var myndigheden i Jesu forkyndelse? Det bliver tydeligt, når vi læser videre i kapitel 2,1-12 og i følgende kapitler. Myndighed og autoritet. Lad os bruge det som "søgeord", når vi læser videre. Det er netop, hvad rodløse og usikre moderne mennesker har brug for. Nej, ikke autoritære ledere, men myndighed og vished hos en lærer, som elsker os og giver sit liv for os.

Markus fortæller, at Jesus havde myndighed over en "uren ånd". Denne urene ånd talte. Ikke manden, men den ånd, som havde besat ham. Og den onde ånd vidste, hvem Jesus var. Og Jo, Jesus fra Nazaret var kommet for at ødelægge Djævelens gerninger og drive de onde ånder bort fra besatte mennesker.

Her møder vi Jesu myndighed. Og folk bliver forfærdede. Jesus er ikke som andre skriftlærde. Han er Jesus = Frelseren. Kristus = den

<p>²⁹ Og straks de var kommet ud af synagogen, kom de ind i Simons og Andreas' hus sammen med Jakob og Johannes.</p> <p>³⁰ Simons svigermor lå med feber, og de fortalte straks Jesus om hende.</p> <p>³¹ Så gik han hen og tog hendes hånd og rejste hende op, og feberen forlod hende, og hun sørgede for dem.</p> <p>³² Da det blev aften, og solen var gået ned, kom folk hen til ham bærende på alle de syge og besatte;</p> <p>³³ og hele byen var stimlet sammen ved døren.</p> <p>³⁴ Han helbredte mange, der led af forskellige sygdomme, og uddrev mange dæmoner; men han tillod ikke dæmonerne at sige noget, for de vidste, hvem han var.</p> <p>³⁵ Ganske tidligt, mens det endnu var helt mørkt, stod Jesus op, og han gik bort og ud til et øde sted og bad dér.</p> <p>³⁶ Simon og de andre skyndte sig efter ham,</p> <p>³⁷ og da de fandt ham, sagde de: «Alle leder efter dig.»</p> <p>³⁸ Men han sagde til dem: «Lad os gå andre steder hen, til landsbyerne heromkring, så jeg også kan prædike dér; det er derfor, jeg er draget ud.»</p>	<p>salvede. Guds Søn = har sit udspring i Gud selv fra evighed af. Jesu forkyndelse stadfæstes af hans undergerninger.</p> <p>Efter gudstjenesten i synagogen var Jesus på besøg i Simons og Andreas' hus i Kapernaum ved søen. De andre to fiske-brødre, Jakob og Johannes, var også med. Simons svigermor lå med feber. Hun boede hos datteren og svigersønnen. Og Jesus helbredte hende.</p> <p>Denne beretning fortæller noget godt om, hvordan Jesu første disciple holdt sammen i deres familier. Det er godt at tage sig af sin nære familie. Det skal vi.</p> <p>Jesus blev ved med at lindre og hjælpe mennesker i nød. Her bevidner Markus, at Jesus er, hvad han navn betyder: "Frelser". Evangeliet er virkelig evangeliet om "Guds søn!" (Se 1,1).</p> <p>Selv om Jesus er Guds søn, er han dog også menneske, med alle de samme behov, som vi kender og har. Markus fortæller, at Jesus stod tidlige op næste morgen – søndag morgen – ud til et øde sted for at bede. Så havde han altså brug for at bede. Og det har vi også.</p> <p>De to brødre fandt Jesus og fortalte ham, at man endog her tidligt om morgen ledte efter ham. Han kunne næppe få lov at sove og bede. Men Jesus svarede, at nu skulle de drage til nogle af de andre byer for også at prædike dér.</p>
---	---

**Markus 1,39-45:
Jesus helbreder en spedalsk**

³⁹ Så drog han rundt og prædikede i deres synagoger i hele Galilæa og uddrev dæmonerne.

⁴⁰ Da kom der en spedalsk hen til Jesus; han faldt på knæ og bad ham og sagde: «Hvis du vil, kan du gøre mig ren.»

⁴¹ Jesus ynkede over ham, rakte hånden ud, rørte ved ham og sagde: «Jeg vil, bliv ren!»

⁴² Og straks forlod spedalskheden ham, og han blev ren.

⁴³ Jesus talte strengt til ham og sendte ham straks væk,

⁴⁴ idet han sagde til ham: «Se til, at du ikke siger det til nogen; men gå hen og bliv undersøgt af præsten, og bring de ofre for din renselse, som Moses har fastsat, som et vidnesbyrd for dem.»

⁴⁵ Men manden gik ud og gav sig ivrigt til at prædike ordet vidt og bredt, så Jesus ikke længere kunne gå åbenlyst ind i nogen by, men måtte blive udenfor på øde steder. Alligevel blev folk ved med at komme til ham alle vegne fra.

Andet bibelstudie, Markus 1,39 – 2,28.

28. april 2021

Markus fortæller, at Jesus drog rund i hele Galilæa. Og han gik ind i jødernes synagoger. Evangelisten Lukas fortæller i kapitel 4 om Jesus' prædiken i Nazaret-synagogen. Ser man på et kort, finder man nogle af de byer, han nok har besøgt: Korazin, Genezaret, Magdala, Tiberias, Kana. I Lukasevangeliet får vi at vide, han også prædikede i synagogerne i Judæa (Luk 4,44), altså i Jeriko, Bethania, Hebron, Betlehem, Emmaus, Arimatæa, osv.

Sammen med prædikenen gjorde han undergerninger. Forkyndelse og diakoni gik hånd i hånd.

Undergerningerne havde to frugter: 1) Jesus lindrede nød og hjalp mennesker. 2) Jesus bevidnede, at han var Guds Søn, som havde magt over sygdom, døden, onde ånder, alle former for lidelse og magt over naturen. Men også magt over menneskers synder, altså magt til at tilgive. Og det bliver det næste, som vi må undres over.

Forinden er der dog noget andet, man kan undres over, nemlig at Jesus forbød dem, som blev helbredt, at fortælle om det til andre (1,44). Se også 7,36; 8,30; 9,9. Hvorfor?

Måske svaret gives i Markus 9,9, hvor Jesus også forbyder disciplene at fortælle, at de havde set ham i hans guddomsherlighed, som de så på bjerget, hvor Jesus mødtes med Moses og Elias. For her giver Jesus forbuddet har en "udløbsdato", nemlig hans opstandelse fra de døde. *Mens de gik ned fra bjerget, forbød han dem at fortælle nogen, hvad de havde set, før Menneskesønnen var opstået fra de døde.*

Hvorfor måtte de ikke fortælle det umiddelbart efter? Og hvorfor måtte de alligevel godt, når Menneskesønnen var opstået fra de døde? Fordi troen på Jesus som Guds Søn bliver falsk og forvrænget, hvis ikke man får med, at han led og døde for vore synder. Først skulle Jesus lide meget ondt og dø på korset. Og han skulle begraves. Først da – efter at han var opstået på den tredje dag – først da, måtte de fortælle, at han var Guds Søn.

Hvis ikke evangeliet om Jesus som Guds Søn har sin grund i hans lidelse, død og opstandelse, får vi en falsk forestilling om Kristus, Guds Søn. Da forledes vi til at tro, at Jesus var kommet for at oprette en velfærdsstat på jord uden sygdom, og også uden at han selv skulle lide noget ondt. Det ville være en nærliggende tanke. Derfor forbød Jesus at reklamere om hans undergerninger. Alligevel kunne han ikke lade være med at hjælpe, lindre, helbrede og vække døde til live. Han gjorde det som nævnt med det dobbelte formål: for at hjælpe mennesker i nød og for at bevidne, at han var Guds Søn. Manden på Korset var virkelig Guds Søn. Se 15,39.

Forbuddet betyder for os, at vi ikke må fortælle om Jesus Kristus uden at fortælle om hans lidelse og død for vore synder og opstod fra de døde. Det skal mennesker vide. For det er sådan, at vi lærer ham at kende som vores nådige Herre og frelser, der døde i vort sted. Kristne, som mener, at kristne skal udføre de samme undergerninger, som Kristus udførte, bilder sig på en måde ind, at de er Kristus selv.

<p>Markus 2,1-12: Jesus helbreder en lam og tilgiver som kun Gud kan tilgive</p> <p>^{D92} Mark 2:1 Da Jesus efter nogle dages forløb igen kom til Kapernaum, rygtedes det, at han var hjemme.</p> <p>² Og der samlede sig så mange mennesker, at der ikke engang var plads uden for døren; og han talte ordet til dem.</p> <p>³ Så kom der nogle hen til ham med en lam, der blev båret af fire mand.</p> <p>⁴ Men da de ikke kunne komme hen til Jesus for de mange mennesker, fjernede de taget over det sted, hvor han var; og da de havde lavet hul, sænkede de båren med den lamme ned.</p> <p>⁵ Da Jesus så deres tro, siger han til den lamme: «Søn, dine synder tilgives dig.»</p> <p>⁶ Men der sad også nogle af de skriftkloge, og de tænkte i deres hjerte:</p> <p>⁷ «Hvad er det dog, han siger? Han spotter Gud. Hvem kan tilgive synder andre end én, nemlig Gud?»</p> <p>⁸ Da Jesus i sin ånd straks vidste, at de tænkte sådan ved sig selv, sagde han til dem: «Hvorfor tænker I sådan i jeres hjerte?»</p> <p>⁹ Hvad er det letteste, at sige til den lamme: Dine synder tilgives dig, eller at sige: Rejs dig, tag din bære og gå?</p> <p>¹⁰ Men for at I kan vide, at Menneskesønnen har myndighed til at tilgive synder på jorden» -- siger han til den lamme:</p> <p>¹¹ «Jeg siger dig, rejs dig, tag din bære og gå hjem!»</p> <p>¹² Og han rejste sig, tog straks båren og forlod stedet for øjnene af dem alle sammen, så de blev helt ude af sig selv og priste Gud og sagde: «Aldrig har vi set noget lignende!»</p>	<p>I næste afsnit hjælper evangelisten hjælper os til en sand forståelse af forholdet mellem undere og syndernes forladelse.</p> <p>Jesus kom igen til Kapernaum. Jesus talte ordet til dem. Og vi ville så gerne høre, hvad han mon sagde. Og det skal vi ikke vente længe på. I kapitel 4 giver Markus os et helt kapitel med Jesus' forkyndelse og undervisning. Men også her beretningen om helbredelsen af den lamme, får vi en prædiken om syndernes forladelse.</p> <p>Beretningen er fuld af detaljer, som vidner om, at det er et øjenvidne, som fortæller. Øjenvidnet er fiskeren Simon, en af de fire, som var blevet Jesus' discipel. For vi ved fra samtidige kilder, at Markus skrev sit evangelium ned på apostlen Peters opfordring og diktat. Markus-evangeliet kunne med god ret kaldes for "Simon Peters evangelium".</p> <p>Det handler om en lam mand på en bære. Fire mænd bringer ham til Jesus.</p> <p>Når man er lam, er det godt at have trofaste venner. Det er godt, når en kristen menighed tager sig af kørestolsbrugere og dem, som pga alder og dårligt helbred ikke selv kan komme i kirke. De må ikke efterlades i ensomhed. Åh, hvor er det vigtigt at høre kaldet til at hjælpe og tjene!</p> <p>De fire venner stoler på, at Jesus kunne og ville hjælpe.</p> <p>Nu var der imidlertid så mange mennesker samlet i og foran huset, hvor Jesus var, at det var umuligt at komme ind. Husene havde flade tage, ofte med en lille trappe op til taget. Vennerne fik den lamme med derop. Og mens Jesus underviste nede i huset, gravede de hul i taget og firede manden ned. Det har drysset med halm og ler. Og så kom manden ned foran Jesus.</p> <p>Hvad gjorde Jesus da for manden? Han så deres tro! Troen driver os i kirke. Troen driver os til at tage andre med. Det ser Jesus. Og hvad gør han så for den lamme? Han tilgiver ham hans synder. I dag ville reaktionen nok være: "Ikke andet. Hvorfor udsætter han det egentlige, som jo må være helbredelsen, da manden jo er lam.". Men sådan sagde man ikke dengang. For jøderne – og særligt de skriftkloge af dem - var syndernes forladelse det største under af alle. Helbredelse havde de måske set nu og da. Mirakler og undere. Men de vidste, at kun én kunne tilgive synder. Markus fortæller: <i>Men der sad også nogle af de skriftkloge, og de tænkte i deres hjerte: «Hvad er det dog, han siger? Han spotter Gud. Hvem kan tilgive synder andre end én, nemlig Gud?» (v.6-7).</i> Og det havde de jo ret i. Og dermed har vi her et klart vidnesbyrd om, at Jesus er sand Gud, sendt til os fra Faderen. Han er Guds Søn.</p> <p>Når vi tænker, at helbredelse er et større gode end Guds tilgivelse, skyldes det, at vi har fået en svækket erkendelse og forståelse af, hvem Gud er, og hvad vi har brug for, at Gud giver os. Jøderne og Jesus vidste om Guds vrede og dom over synder. Derfor var tilgivelsen større end alt andet.</p> <p>Vi lever i en kultur, hvor Gud fornægtes, og hvor hans eksistens og retfærdighed undertrykkes. Gud bud ændres svarende til, hvad mennesker har lyst til. Derfor er syndernes forladelse blevet en billig udsalgsvare, som ingen bryder sig om. Derfor forsøger man også at</p>
---	---

	<p>sætte andre varer på hylderne i kristne menigheder. - Sådan var det ikke for jøderne.</p> <p>Åh, hvor har vi meget at lære om Guds væsen og hellighed og om os selv som egoistiske, faldne skabninger. Det vi har brug for at lære, lærer vi bedst hos Jesus Kristus, når vi ser, at han bar vore synder. Det er derfor han har magt til at tilgive dig alle dine synder.</p> <p>Jesus siger: <i>"For at I skal vide, at Menneskesønnen har myndighed til at tilgive synder på jorden", siger han til den lamme: "Jeg siger dig, rejs dig, tag din bære og gå hjem."</i> Her sætter Jesus dagsorden for kirkens arbejde og hjælper os til at prioritere syndernes forladelse over alt andet. Når Gud tilgiver os og en søster og bror, som vi måske har båret hen i kirken, er det grund til tak, så vi siger. <i>"Aldrig har vi set noget lignende."</i> (v12).</p> <p>I den efterfølgende beretning, møder vi igen Jesus som underviser. Og hvad sker: En af dem, man aldrig ville have troen kunne blive hans discipel, bliver discipel. Levi var var tolder i Kapernaum. Toldere opkrævede skat for den romerske øvrighed. Og det kunne være et indbringende arbejde rent økonomisk. Levi var nok en velhavende mand. Toldere havde mange penge mellem hænderne, og nogle gange faldt der lige rigeligt af dem ned i deres egen pengepung.</p> <p>Levi, som vi også kender under navnet Matthæus (Matt 9,9 og 10,3), havde ikke kunnet undgå at høre om Jesus. Han vidste om hans undergerninger og nok lyttet med i synagogen, hvor Jesus havde undervist af og til. Det havde gjort indtryk. Og nu opsøgte Jesus ham på hans arbejdsplads. Ikke for at skamme ham ud, men for at kalde ham til at følge med og blive discipel på fuld tid. <i>"Følg mig !"</i> Tænk, Jesus ville bruge ham som discipel. Nu var muligheden for at være helt tæt på mesteren. Og han sagde farvel til sit indbringende arbejde. Det var et mirakel af de store.</p> <p>Her mærker vi, at Jesus kalder hvem som helst til tro og efterfølgelse. Også os. Han skammer os ikke ud, men rækker os tilgivelse og tilbyder at være vor Herre hele livet. Hvilket under, at han vil have mig. Og hvilket under, at jeg siger Ja. Det siger vi ikke af egen kraft og vilje, men fordi evangeliet har overmandet og omvendt os. Og se så, hvad denne fortælling ender med: At Jesus er kommet for at kalde syndere. Samme betoning som i kapitel 1.</p>
<p>Markus 2,13-17: Jesus er sammen med toldere og syndere</p> <p>¹³ Jesus gik atter ud langs søen, og hele skaren kom til ham, og han underviste dem.</p> <p>¹⁴ Da han gik videre, så han Levi, Alfæus' søn, sidde ved toldboden, og han sagde til ham: «Følg mig!» Og han rejste sig og fulgte ham.</p> <p>¹⁵ Senere sad Jesus til bords i hans hus, og mange toldere og syndere sad til bords sammen med ham og hans disciple, for der var mange, som fulgte ham.</p> <p>¹⁶ Da de skriftkloge blandt farisæerne så, at han spiste sammen med syndere og toldere, spurgte de hans disciple: «Hvorfor spiser han sammen med toldere og syndere?»</p> <p>¹⁷ Men da Jesus hørte det, sagde han til dem: «De raske har ikke brug for læge, det har de syge. Jeg er ikke kommet for at kalde retfærdige, men syndere.»</p>	<p>Er kristendom da en ny lovreligion? Det er spørgsmålet, som besvares i de sidste vers i kapitel 2. Svaret er "NEJ!" Jesus bliver spurgt: "Hvorfor faster dine disciple ikke?" Hvorfor tager de sig ikke sammen og viser Gud, at de mener det ekstra alvorligt? Jesus svarer: Det er umuligt at faste, når man er glad og er til bryllup. <i>«Kan brudesvendene faste, mens brudgommen er sammen med dem? Så længe de har brudgommen hos sig, kan de ikke faste. Men der kommer dage, da brudgommen er taget fra dem, og den dag skal de faste.»</i> (v19-20).</p> <p>Han udelukker ikke af hans disciple vil faste på et senere tidspunkt. Men ikke nu. Kristne faster ikke for at fortjene sig noget hos Gud. De overholder ikke love og ceremonier for at blive fromme og gøre</p>
<p>Markus 2,18-28 Lovreligion eller liv med Kristus</p> <p>¹⁸ Johannes' disciple og farisæerne holdt faste. Da kom der nogle til ham og spurgte: «Hvorfor faster Johannes' disciple og farisæernes disciple, men dine disciple faster ikke?»</p> <p>¹⁹ Jesus svarede dem: «Kan brudesvendene faste, mens brudgommen er sammen med dem? Så længe de har brudgommen hos sig, kan de ikke faste.</p>	

<p>²⁰ Men der kommer dage, da brudgommen er taget fra dem, og den dag skal de faste.</p> <p>²¹ Ingen sætter en lap af ukrympet stof på en gammel kappe; for så river den nye lap det gamle i stykker, og hullet bliver værre.</p> <p>²² Og ingen fylder ung vin på gamle lædersække; for så sprænger vinen sækkene, og både vin og sække ødelægges. Nej, ung vin på nye sække!»</p> <p>²³ På en sabbat kom Jesus forbi nogle kornmarker, og undervejs begyndte hans disciple at plukke aks.</p> <p>²⁴ Farisæerne sagde da til ham: «Se dér, hvorfor gør de noget, som ikke er tilladt på en sabbat?»</p> <p>²⁵ Så sagde han til dem: «Har I aldrig læst, hvad David gjorde, da han og hans mænd manglede mad og blev sultne,</p> <p>²⁶ hvordan han på ypperstepræsten Ebjatars tid gik ind i Guds hus og spiste af skuebrødene, som det kun er tilladt præsterne at spise, og tilmed gav sine mænd noget?»</p> <p>²⁷ Og Jesus sagde til dem: «Sabbatten blev til for menneskets skyld, og ikke mennesket for sabbattens skyld.</p> <p>²⁸ Derfor er Menneskesønnen herre også over sabbatten.»</p>	<p>indtryk på Gud. Nej, når de engang faster, vil det være, fordi Gud har gjort indtryk på dem.</p> <p>Jesus taler om en særlig dag i fremtiden: Den dag, hvor brudgommen vil blive taget fra brudesvendene. Og det skete jo langfredag, da Jesus døde på korset. På den dag skal de faste. Det gik i opfyldelse. Og kristne har lige siden fastet på Langfredag. Ikke for at gøre indtryk på Gud, men fordi Jesus skrevet på vore hjerter, at han her vor konge og vor Gud.</p> <p>For kristne hører faste sammen med sorg over synden og med tak til Kristus for hans lidelse og død for vore synder. Hvis faste kan hjælpe os til at tænke på Kristus og hvad han har gjort for os, da er faste en god og nyttig ting. Og det kan faste. Så lad os faste, når der er tid til det i glæde os over, at Jesus er Kristus, Guds Søn, som blev vores frelser og Herre. Det er den nye vin, vi må drikke og nyde.</p> <p>Jesus fortæller nu en lille lignelse om, at man ikke lapper gamle huller med lapper af ny stof, og at man ikke hælder ny vin på gamle sække. Han illustrerer her, at evangeliet, som var opfyldelsen af Moses' og profeternes løfter, ikke passede ind i de skriftkloges tanker og systemer. Evangeliet var ikke en ny lov, som Jesus lagde oven i den gamle lov, som jødernes skriftkloge havde udviklet i tillæg til Mosebøgerne. Opfyldelsen af forjættelserne i Mosebøgerne og hos profeterne er et budskab om tilgivelse og frelse ved troen på Jesus Kristus. Som Jesus siger i 16,16: <i>"Den, som tror og bliver døbt, skal frelses!"</i></p> <p>Kapitel afsluttes med endnu et sammenstød mellem Jesus og farisæerne omkring Lovens betydning og brug. Det er farisæerne, som føler sig udfordret af Jesus og hans disciple, fordi de plukker aks og spiser det på en Sabbat. Ifølge deres egen fortolkning af Moseloven var det ikke tilladt.</p> <p>[Farisæerne var kendetegnet ved, at de lagde stor vægt på overholdelse af Moseloven, særlig renhedsforskrifterne og desuden "fædrenes overleveringer", som var en betegnelse for hele den mundtlige fortolkning af Moseloven. Bevægelsens etik havde mange detaljerede forskrifter og praktiske anvisninger].</p> <p>Loven om sabbatten stod skrevet i 2 Mosebog 20,9-11. Og begrundelsen for at hvile den dag, er klar: <i>Husk sabbatsdagen og hold den hellig. I seks dage må du arbejde og gøre alt, hvad du skal; men den syvende dag er sabbat for Herren din Gud. Da må du ikke gøre noget som helst arbejde, hverken du eller din søn eller datter, din træl eller trælkvinde eller dine husdyr, og heller ikke den fremmede i dine byer. For på seksdage skabte Herren himlen og jorden og havet med alt, hvad de rummer, men på den syvende dag hvilede han. Derfor har Herren velsignet sabbatsdagen og helliget den.</i></p> <p>Den syvende dag blev helliget og velsignet af Gud. Og mennesket fik lov at hvile. Men arbejdet kan jo også blive en afgud, som ikke under os hvile. Derfor påbød Gud sit folk at hvile den syvende dag.</p> <p>I 5 Mosebog 5,15 føjes endnu en begrundelse til: <i>Husk (på sabbatsdagen), at du selv var træl i Egypten, og at Herren din Gud førte dig ud derfra med stærk hånd og løftet arm. Derfor har Herren</i></p>
--	--

din Gud befalet dig at fejre sabbatsdagen. Hviledagen var altså den dag, hvor Guds folk skulle huske særligt på og takke ham, fordi han havde frelst folket fra slaveri og trældom i Egypten. For at de ikke skulle glemme det, skulle de én dag om ugen særligt fejre befrielsen. Og både børn og voksne, mennesker og dyr, slaver og frie – alle skulle fejre sabbatten.

For at kende baggrunden for farisæernes kritik af Jesus, skal vi lige vide, at jøderne havde gjort en række tilføjelser til Moseloven (Toraen). De kaldes "Midrash".

Formålet med tilføjelser var fra jødernes side at hjælpe mennesker til at overholde loven. Men resultatet var, at de krævede ting, som Gud ikke krævede. Og loven, som var god og gjort for menneskenes skyld (for at give hvile og for at de kunne huske på befrielsen fra Egypten, altså Guds frelse), blev en helt anden betydning, nemlig at mennesker frelste sig selv ved at overholde loven. De glemte hvilen, og de glemte, at de var Guds folk, fordi Gud havde frelst dem fra slaveriet.

På samme måde med os. Overholdelse af Guds bud er i sig selv en god ting. Loven er god og vil os noget godt. Det tredje bud vil give os hvile og hjælpe os til at høre Evangeliet og vokse i troen. Husk hviledagen og hold den hellig! Det skal vi! Det er givet "for menneskenes skyld".

Når Jesus går gennem kornmarken sammen med sine disciple, overtræder disciplene jødernes tillæggsbud, da de plukker aks og laver mad på en sabbat. Men Jesus minder sine modstandere om, at *"sabbatten blev til for menneskets skyld, og ikke mennesket for sabbattens skyld."* Og at Menneskesønnen (Jesus) er herre også over sabbatten. Hvad han gør med os på en sabbatsdag eller søndag (som er de kristnes hviledag), det er op til ham.

<p>Markus 3,1-6: Jesus helbreder en mand med forkrøblet hånd på sabbatten – og modstandere beslutter at slå ham ihjel</p>	<p><i>Tredje bibelstudie, Markus 3,1-35 Aarh. 13.6.2021</i></p>
<p>D⁹² Mark 3:1 Jesus gik atter ind i synagogen. Der var der en mand med en vissen hånd.</p> <p>..</p> <p>² Og de holdt øje med, om Jesus ville helbrede ham på sabbatten, så de kunne anklage ham.</p>	<p>Vi læser i Markus-evangeliet. Markus – hvem var han? Hvem fortalte ham om Jesus?</p> <p><u>Hvad Bibelen fortæller om MARKUS:</u> Markus, medlem af urmenigheden i Jerusalem, ApG 12,12.25 Han hed egl. Johannes Markus. Han var Barnabas' fætter, og med på den første missionsrejse: ApG 13,13 og 15,38. Han var sammen med Paulus i Rom: Kol 4,10. En god medarbejder for Paulus: 2 Tim 4,11, hvor han også var sammen med evangelisten Lukas, Aristark og Demas. Peter kalder ham for sin søn, og her er de sammen i Babylon (et andet navn for Rom), 1 Pet 5,13. Skriver Markus måske om sig selv i Mark 14,51-52?</p> <p>Papias skrev omkring år 130 om tilblivelsen af Matthæus- og Markusevangeliet. Han fortæller her, at Markus skrev evangeliet i Rom, hvor han var sammen med Peter. Han skrev det som sekretær for Jesus' apostel. Og han skrev under det løfte, Jesus gav disciplene den sidste aften: Johannes 14,26: <i>Men Talsmanden, Helligånden, som Faderen vil sende i mit navn, han skal lære jer alt og minde jer om alt, hvad jeg har sagt til jer.</i></p> <p>V1: Atter ind i synagogen "Atter": Efter sædvane: Lukas 4,16 og ApG 17,2. "Synagoge": 1,21.23.29.39; 3,1; (5,22.35.36.38); 6,2; 12,39; 13,9 (Se også Lukas 4,15.16.20.28.33.38.44) Synagogegudstjenesten var Jesus' og apostlenes gudstjeneste. Den tog de med sig videre. Samme Hellige Skrifter + Evangelierne og Apostelbrevene (som Helligånden også inspirerede og gav dem). Samme bønner (Salmernes Bog). Den nye pagts tegn, dåben, og den nye pagts måltid, nadveren). Se ApG 2,42.</p> <p>V1: Her sad en mand med en vissen/forkrøblet hånd. Hvad tænkte man om sådan en mand? <i>Sl 90,6-7: Om aftenen er det vissent ... vi går til i din vrede. Sl 22,9: Spot. Hvis du er Guds søn, så ... Matt 27,40.</i> Mennesker, som var ramt af en alvorlig sygdom eller uhelbredelig lidelse, blev af mange anset for at være ramt af Gud. Og derfor opgav man dem. De måtte klare sig selv. Hvis Gud var med dem, ville Gud nok hjælpe dem.</p> <p>Men sådan så Jesus ikke på de syge. Han viste dem barmhjertighed og hjalp. Se eksemplet i Joh 5,e: <i>I Salomos søjlegangene lå der ... krøblinge ...</i> Og læs Lukas 14,13.21, hvor Jesus fortæller, at fattige, vanføre, blinde og lamme skulle inviteres til den store fest.</p> <ul style="list-style-type: none"> • Hvad betyder det for os i forhold til syge, mennesker, som ikke kan komme til festen? <p>V2: "Anklage": Diaballein (diabolos = djævelen). Djævelen er en anklager. Her træder Djævelen frem igen, ligesom i 1,13. Fjendskabet mod Jesus vokser.</p>

<p>³ Og han sagde til manden med den visne hånd: «Rejs dig og kom ind i midten!»</p> <p>⁴ Så sagde han til dem: «Er det tilladt at gøre noget godt eller at gøre noget ondt på en sabbat, at frelse liv eller at slå ihjel?» Men de tav.</p> <p>⁵ Han så rundt på dem med vrede, og bedrøvet over deres forhærdede hjerte sagde han til manden: «Ræk hånden frem!» Han rakte den frem, og hans hånd blev rask igen.</p> <p>⁶ Da gik farisæerne straks ud, og sammen med herodianerne traf de beslutning om at få ham slået ihjel.</p> <p>Markus 3,7-12: SAMMENFATNING</p> <p>⁷ Jesus trak sig tilbage til søen sammen med sine disciple, og en stor mængde mennesker fra Galilæa fulgte med.</p> <p>⁸ Også fra Judæa, fra Jerusalem, fra Idumæa, fra den anden side af Jordan og fra landet omkring Tyrus og Sidon kom der en stor mængde mennesker, som havde hørt om alt det, han gjorde.</p>	<p>Se Mark 2,6-7.16.18.24; Mark 3,2.6.21-22; Mark 6,2-5; Mark 7,1-5; Mark 8,11; 8,32-33; Mark 10,2.</p> <p>Fjendskabet fuldendes med korsfæstelse og død. Er antydnet i 2,20: "Den dag ..."</p> <p>Hvad anser de et menneske for? Et problem også blandt os kristne, at vi viser personsanseelse. Jakob 2,1-4.</p> <ul style="list-style-type: none"> • Er der nogen i vores menighed eller familie eller naboskab, der bliver overset? <p>V3: Jesus inviterer manden, som alle holdt sig fra, og som de anså for at være et problem, i midten. Farisæerne skal se nøden og udfordres. Det skal vi også.</p> <p>V4: "Sabbat". Se kommentar til Mark 2,27 side 9 og 10.</p> <p>Hvad afgør, hvad vi gør på hviledagen? Må vi godt tage på besøg? Må vi godt arbejde for nogen, som har det skidt? Må vi godt bruge hviledagen på at svede for dem?</p> <p>Men de tav. Hvorfor mon? Sagde de ja, var det forkert (imod deres egne regler). Sagde de nej var det også forkert (imod kærlighedens bud). Vi skal lade vore vaner og regler udfordre af denne beretning.</p> <p>V5: Vrede og bedrøvelse kan følges ad hos Jesus. 1) Vrede, fordi de var til skade med deres lovreligion. 2) Bedrøvelse, fordi problemet var deres hjerter: forhærdede!</p> <p>V6: Hvad var virkningen hos dem? Mere fjendskab!</p> <p>"Herodianerne": Her og i Markus 12,13. Herodes var konge i Galilæa. Farisæerne kunne ikke selv foretage nogen anholdelse eller domfældelse. De håbede, at de kunne lave en alliance med Herodes folk, "herodianerne". Målet: At dræbe Jesus!</p> <p>Se også 8,15, hvor Jesus advarer mod Farisæernes og Herodes' sudej.</p> <p>Sådan er vores verden i dag.</p> <p>Her er mennesker i nød, som har brug for hjælp, og som nogle kristne måske hjælper og viser omsorg.</p> <p>Og her er mennesker, som angriber den hjælp, Kristus giver til mennesker gennem de kristne.</p> <p>V7-12: Her sammenfatter Markus og giver overblik.</p> <p>Mange mennesker fra Galilæa</p> <p>Også fra Judæa, Jerusalem, Idumæa, anden side af Jordan, landet ved Tyrus og Sidon.</p> <p>Der kom mange mennesker, fordi de havde hørt, hvad Jesus havde gjort.</p> <p>SE KORTET.</p>
--	--

⁹ Og han sagde til sine disciple, at en båd skulle holdes klar til ham på grund af skaren, for at de ikke skulle mase ham.

¹⁰ Han helbredte nemlig mange, så alle de, der var syge, kastede sig over ham for at røre ved ham.

¹¹ Og når de urene ånder så ham, faldt de ned for fødderne af ham og råbte: «Du er Guds søn!»

¹² Men han pålagde dem meget strengt, at de ikke måtte røbe ham.

Her er forklaringen på, at en hedensk kvinde ved Tyrus kendte Jesus og råbte: "Kyrie Eleison!" (Matt 15).

JESUS har magten over al sygdom og urene ånder.

Jo, dette er den gode beretning om, at Jesus er Kristus, GUDS SØN (1,1). Se kommentar side 1.

Jesu egne disciple var endnu ikke nået til erkendelsen, at Jesus var Guds søn. Det var derimod de urene ånder. De onde ånder frygter Gud. Og de frygtede Jesus.

Jesus pålagde dem ikke at fortælle til andre, at Jesus var Guds søn. Hvorfor? Svaret har vi i Mark 9,7-9.

⁷ Så kom der en sky, som overskyggede dem, og der lød en røst fra skyen: «Det er min elskede søn. Hør ham!» ⁸ Og da de så sig omkring, kunne de pludselig kun se Jesus alene hos sig. ⁹ Mens de gik ned fra bjerget, forbød han dem at fortælle nogen, hvad de havde set, før Menneskesønnen var opstået fra de døde.

Før Jesus var korsfæstet og opstået fra de døde, ville mennesker misforstå hans velgerninger og søge hjælpen alene på grund af dem. Derfor måtte det ikke være hovedsagen.

Men hvorfor helbredte Jesus da mennesker? Fordi han er barmhjertig og er kommet for at hjælpe os både til legeme og sjæl. Han hjælper hele mennesket. Og han hjælper i tid og evighed. Og denne hjælp vidner om, at han er Guds Søn.

<p>Markus 3,13-19: Jesus kalder sine 12 apostle</p>	<p>På Bjerget! "Bjerget" i bestemt form. Det var et kendt bjerg. Sandsynligvis bjerget, hvor Jesus holdt bjergprædikenen.</p>
<p>¹³ Jesus gik op på bjerget og kaldte dem til sig, som han selv ville, og de kom hen til ham.</p>	<p>Det var ikke deres vilje, som førte dem derhen. Det var Jesus' vilje. Sådant er en kristens tjeneste for Gud: Herren kalder. Det gælder også frelsen. Kaldet kommer fra Gud. Hvis ikke Gud kaldte os ved evangeliet, ville vi aldrig få troen og komme til ham. Hvis ikke han kaldte os ved evangeliet, ville vi aldrig tjene ham, men kun tjene os selv.</p>
<p>¹⁴ Han valgte tolv, som han kaldte apostle,</p>	<p>V14: Først står "tolv" uden bestemt artikel. uden bestemt artikel. Senere blev de kaldt i vers 16 kaldt "de tolv". Det blev fællesbetegnelse. Med tallet tolv ville en jøde tænke på de tolv stammer i Guds folk, Jakobs tolv sønner, som blev til Guds folk i Gamle Testamente. De tolv apostle blev i Nye Testamente Guds folks stamfædre. De første kristne holdt fast ved "apostlenes lære" (ApG 2,42). Kirken blev bygget på apostlenes og profeternes grundvold (Ef 2).</p>
<p>for at de skulle være sammen med ham, og for at han kunne sende dem ud for at prædike</p>	<p>Kaldet havde to formål:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) For at de skulle være sammen med HAM. 2) For at han kunne sende dem ud at prædike og have magt til at uddrive dæmoner.
<p>¹⁵ og have magt til at uddrive dæmoner.</p>	<p>Ikke alle disciple fik denne kaldelse. Den var givet særligt til de tolv. Markus nævner ikke magt til at helbrede. Det nævnes i Matthæus 10. Hos Markus er det underforstået. Hvis apostlene har magt til de større ting, at uddrive dæmoner, følger det andet også med.</p> <p>Det er helt afgørende at være sammen med Herren, med Jesus Kristus, Guds Søn. Apostlene fik 3 års undervisning og læretid. Efter opstandelsen underviste han dem i 40 dage. Efter pinse lærte Talsmanden, Helligånden, apostlene (Joh 14, 15 og 16).</p> <p>Vi skal også være sammen med Herren. Når vi samles i hans navn har han lovet at være hos os (Matt 18,20). Og når vi går i mission og døber og oplærer, har han lovet at være hos os (28,20).</p> <p>Det gør os ikke til apostle, at han er sammen med os og bruger os i sin tjeneste. Men det gør os til disciple, og det former os. For at være apostel måtte man 1) være valgt af Jesus og 2) have været sammen med ham fra begyndelsen – altså øjenvidne. Se ApG 1,21-22.</p> <p>Allerede før de blev udvalgt til at være apostle, var de blevet disciple hos Jesus. Apostlene blev valgt af Jesus fra kredsen af disciple.</p> <p>Matthæus var måske den af apostlene, som sidst blev kaldet til discipel (Mark 2,14).</p> <p>Natten før Jesus samlede dem på bjerget, havde han tilbragt i bøn (Luk 6,12).</p> <p>Det er et stort ansvar at kalde nogen ud af deres tidligere liv, så de overgiver sig til en fuldtids tjeneste. Det er et stort ansvar, når en menighed kalder mænd til at være præster, tilsynsmænd og hyrder. Og det er et stort ansvar, en menighed påtager sig, når den kalder til andre tjenester.</p>

<p>¹⁶ Han valgte de tolv: Simon, som han gav tilnavnet Peter, ¹⁷ og Jakob, Zebedæus' søn, og Johannes, Jakobs bror, dem gav han tilnavnet Boanerges, det vil sige «Tordensønner», ¹⁸ og Andreas og Filip og Bartholomæus og Matthæus og Thomas og Jakob, Alfæus' søn, og Thaddæus og Simon Kananæer ¹⁹ og Judas Iskariot, ham som forrædte ham.</p> <p>Markus 3,20-34: Tro og vantro</p> <p>²⁰ Så kom han hjem, og der samledes igen en skare, så de ikke engang kunne komme til at spise.</p> <p>²¹ Og da hans slægtninge hørte det, gik de hen for at få fat i ham, for de mente, at han var ude af sig selv. ²² Og de skriftkloge, der var kommet ned fra Jerusalem, sagde: «Han er</p>	<p>Gud har givet os vejledning i Skriften i forbindelse med udvælgelse og kaldelse. Se ApG 6, hvor de syv fattigforstandere blev kaldet til diakoni i Jerusalem. Og se 1 Tim 3, hvor der vejledes i, hvem der kan kaldes til at være tilsynsmand (biskop, præst) og diakon i menigheden.</p> <p>Jesus forberedte sig under bøn til sin himmelske far. En helt nat. Bønnen er også afgørende i den kristne menighed. Derfor er det også nævnt i vor kirkes forfatning, at præster kaldes af menigheden under bøn til Helligånden. Se også ApG 13,1-3.</p> <p>Engang, hvor de måtte give op og spurgte Jesus: <i>Hvorfor kunne vi ikke?</i> (Markus 9,28), svarede han: <i>Den slags uddrives kun ved bøn og faste.</i> (Markus 9,29). Myndigheden og magten i den kristne tjeneste er og forbliver en myndighed, Kristus ejer. Og han giver os den, når der er brug for det. Myndighed og magt blive aldrig noget, vi ejer.</p> <table border="1" data-bbox="603 696 1420 1261"> <thead> <tr> <th>MARKUS 3</th> <th>MATTHÆUS 10</th> <th>LUKAS 6</th> </tr> </thead> <tbody> <tr> <td>1. Simon, som han gav tilnavnet Peter,</td> <td>1. Simon, kaldet Peter</td> <td>1. Simon, som han gav navnet Peter,</td> </tr> <tr> <td>2. Jakob, Zebedæus' søn,</td> <td>3. Jakob, Zebedæus' søn,</td> <td>3. Jakob,</td> </tr> <tr> <td>3. og Johannes, Jakobs bror, dem gav han tilnavnet Boanerges, det vil sige «Tordensønner»,</td> <td>4. Johannes, Jakobs bror,</td> <td>4. Johannes,</td> </tr> <tr> <td>4. Andreas</td> <td>2. Andreas, Peters bror</td> <td>2. Andreas, Peters bror</td> </tr> <tr> <td>5. Filip</td> <td>5. Filip</td> <td>5. Filip</td> </tr> <tr> <td>6. Bartholomæus</td> <td>6. Bartholomæus</td> <td>6. Bartholomæus</td> </tr> <tr> <td>7. Matthæus</td> <td>8. Matthæus, toldereren</td> <td>7. Matthæus</td> </tr> <tr> <td>8. Thomas</td> <td>7. Thomas</td> <td>8. Thomas</td> </tr> <tr> <td>9. Jakob, Alfæus' søn</td> <td>9. Jakob, Alfæus' søn</td> <td>9. Jakob, Alfæus' søn</td> </tr> <tr> <td>10. Thaddæus</td> <td>10. Thaddæus</td> <td>11. Judas, Jakobs søn</td> </tr> <tr> <td>11. Simon Kananæer</td> <td>11. Simon Kananæer</td> <td>10. Simon, som kaldes zeloten.</td> </tr> <tr> <td>12 Judas Iskariot, ham som forrædte ham.</td> <td>12 Judas Iskariot, ham som forrædte ham.</td> <td>12 Judas Iskariot, ham som blev forrædder.</td> </tr> </tbody> </table> <p>Peter nævnes først. Og endda af Matt som "den første". Peter var ikke den første, der blev kaldet. Det var Andreas Joh 1,41-42.</p> <p>Afsnittet handler om tro og vantro. Og igen bliver vi mindet om, at Markusevangeliet er skrevet, for at vi skal tro. Mark 16,16.</p> <p>Mark 1,15: Omvend jer og tro på evangeliet! Mark 2,5: Da Jesus så deres tro. Mark 4,40: Hvorfor er I bange, har I endnu ikke tro? Mark 5,34: Datter, din tro har frelst dig. Mark 9,23-24: Alt er muligt for den, der tror. ... Jeg tror, hjælp min vantro. Mark 10,52: Din tro har frelst dig. Mark 11,22-24: Tro på Gud. Mark 11,31; 13,21; 15,32; 16,11: De troede ikke. Mark 16,13: De ville ikke tro; 16,14: Han bebrejdede dem deres vantro. Mark 16,16: Den, der tror og bliver døbt. Mark 16,17: ... skal følge dem, som tror.</p> <p>V21. Hans slægtninge: tror ikke på ham. V22: Skriftkloge anklager ham for at være i ledtog med Beelzebul, Djævelen.</p>	MARKUS 3	MATTHÆUS 10	LUKAS 6	1. Simon, som han gav tilnavnet Peter,	1. Simon, kaldet Peter	1. Simon, som han gav navnet Peter,	2. Jakob, Zebedæus' søn,	3. Jakob, Zebedæus' søn,	3. Jakob,	3. og Johannes, Jakobs bror, dem gav han tilnavnet Boanerges, det vil sige «Tordensønner»,	4. Johannes, Jakobs bror,	4. Johannes,	4. Andreas	2. Andreas, Peters bror	2. Andreas, Peters bror	5. Filip	5. Filip	5. Filip	6. Bartholomæus	6. Bartholomæus	6. Bartholomæus	7. Matthæus	8. Matthæus, toldereren	7. Matthæus	8. Thomas	7. Thomas	8. Thomas	9. Jakob, Alfæus' søn	9. Jakob, Alfæus' søn	9. Jakob, Alfæus' søn	10. Thaddæus	10. Thaddæus	11. Judas, Jakobs søn	11. Simon Kananæer	11. Simon Kananæer	10. Simon, som kaldes zeloten.	12 Judas Iskariot, ham som forrædte ham.	12 Judas Iskariot, ham som forrædte ham.	12 Judas Iskariot, ham som blev forrædder.
MARKUS 3	MATTHÆUS 10	LUKAS 6																																						
1. Simon, som han gav tilnavnet Peter,	1. Simon, kaldet Peter	1. Simon, som han gav navnet Peter,																																						
2. Jakob, Zebedæus' søn,	3. Jakob, Zebedæus' søn,	3. Jakob,																																						
3. og Johannes, Jakobs bror, dem gav han tilnavnet Boanerges, det vil sige «Tordensønner»,	4. Johannes, Jakobs bror,	4. Johannes,																																						
4. Andreas	2. Andreas, Peters bror	2. Andreas, Peters bror																																						
5. Filip	5. Filip	5. Filip																																						
6. Bartholomæus	6. Bartholomæus	6. Bartholomæus																																						
7. Matthæus	8. Matthæus, toldereren	7. Matthæus																																						
8. Thomas	7. Thomas	8. Thomas																																						
9. Jakob, Alfæus' søn	9. Jakob, Alfæus' søn	9. Jakob, Alfæus' søn																																						
10. Thaddæus	10. Thaddæus	11. Judas, Jakobs søn																																						
11. Simon Kananæer	11. Simon Kananæer	10. Simon, som kaldes zeloten.																																						
12 Judas Iskariot, ham som forrædte ham.	12 Judas Iskariot, ham som forrædte ham.	12 Judas Iskariot, ham som blev forrædder.																																						

<p>besat af Beelzebul! Det er ved dæmonernes fyrste, at han uddriver dæmonerne.»</p> <p>²³ Så kaldte han dem hen til sig og sagde til dem i lignelser: «Hvordan skulle Satan kunne uddrive Satan? ²⁴ Hvis et rige er kommet i splid med sig selv, så kan det rige ikke bestå. ²⁵ Og hvis et hus er kommet i splid med sig selv, så kan det hus ikke bestå. ²⁶ Og hvis Satan har rejst sig mod sig selv og er kommet i splid med sig selv, så kan han ikke bestå, men det er ude med ham. ²⁷ Der er heller ingen, som kan trænge ind i den stærkes hus for at røve hans ejendele uden først at have bundet den stærke. Først så kan han plyndre hans hus.</p> <p>²⁸ Sandelig siger jeg jer: Alt skal tilgives menneskenes børn, forsyndelser og bespottelser, hvor meget de end spotter. ²⁹ Men den, der spotter Helligånden, får aldrig i evighed tilgivelse, men er skyldig i en evig synd.» ³⁰ De havde jo sagt: «Han er besat af en uren ånd.»</p> <p>³¹ Så kom Jesu mor og hans brødre, og de sendte nogle ind til ham for at hente ham, men selv blev de stående udenfor. ³² Han sad omgivet af en hel skare, og de sagde til ham: «Se, din mor og dine brødre og dine søstre står udenfor og spørger efter dig.»</p> <p>³³ Men han svarede dem: «Hvem er min mor og mine brødre?»</p> <p>³⁴ Og han så rundt på dem, der sad omkring ham, og han sagde: «Se, her er min mor og mine brødre.</p> <p>³⁵ For den, der gør Guds vilje, er min bror og søster og mor.»</p>	<p>V23: Han taler til dem med en sammenligning.</p> <p>V24: Hvis Satan uddriver Satan, da er han jo i splid med sig selv. Hvordan kan I da sige, at jeg uddriver onde ånder med Satan?</p> <p>V28: ALT skal TILGIVES: Og han nævner det hele. Alt.</p> <p>V29: Men spot mod Helligånden tilgives ikke.</p> <p>Helligåndens opgave er ifølge Bibelen at overbevise om synd og retfærdighed og dom. Vil man ikke have denne hjælp, da kan man ikke blive tilgivet.</p> <p>V32: Jesus kalder dem, som tror på ham, for brødre og søstre. Ud fra Markus 16,16 tør vi sige, at det er os, som tror og er døbt.</p> <p>V34: Vi må også kalde hinanden det. Det er vigtigt, hvad vi kalder hinanden.</p> <p>V35: Hvad er det, Gud vil med os?</p> <p>Ifølge Guds lov er det Guds vilje, at vi lever fromt og efter Guds gode vilje. Dette krav er absolut og kan ikke fraviges.</p> <p>Ifølge Guds evangelium, er det Guds vilje, at vi, som ikke har levet efter Guds bud, men har overtrådt dem og vanæret Gud og skadet vor næste, må blive frelst. Ikke ved at Gud fraviger sin lov, men ved at giver os en stedfortræder, Jesus Kristus, som bærer vore synder og lider vor straf. Se Joh 1,29 og 19,30. Joh 6,29.40.47; 2 Pet 3,9; 1 Tim 2,4.</p> <p>Johannes døber forkynder om Guds frelsende vilje: Mark 1,4; 7,8; Matt 3,2;</p> <p>Jesus forkyndte Guds frelsende vilje: Mark 1,15; Matt 4,17.</p> <p>Apostlene skulle forkynde det samme budskab: Matt 10,7; ApG 2,38.</p> <p>Det er Guds vilje, at vi omvendes og tror og vender os fra vore synder og i tro modtager tilgivelsen.</p> <p>Gud vilje er GENFØDSEL: Jak 1,18; Joh 1,3.5; Ef 2,1-5; Gal 3,26-29. Vi gør Guds vilje, når vi lader Jesus virke alt dette i os.</p> <p>Det er en forfærdelig vranglære, at vi skal opfylde loven for at Gud kan genføde os, tilgive os osv.</p> <p>Alle kristne er Guds husstand. Ef 2,19; Gal 6,10.</p> <p>Båndet til Jesus er det overordnede bånd i vores liv.</p>
---	--